

Sygnatura akt II AKa 292/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lutego 2021 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSA Andrzej Kot

Sędziowie: SA Bogusław Tocicki (spr.)

SA Edyta Gajgał

Protokolant: Wiktoria Dąbrowicz

przy udziale prokuratora (...) Zbigniewa Jaworskiego

po rozpoznaniu w dniu 24 lutego 2021 r.

sprawy oskarżonego A. S. (1) (S.)

z art. 148 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Opolu

z dnia 30 września 2020 r. sygn. akt III K 36/20

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego A. S. (1);

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. T. O. 738 zł w tym należny podatek od towarów i usług, tytułem obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym, a także 320,95 zł tytułem zwrotu kosztów dojazdu na czynności procesowe w toku postępowania odwoławczego;

III. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, poniesionymi wydatkami obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 292 /20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1 (załącznik włączono do formularza uzasadnienia w punkcie 1.3)		

<p>1. CZĘŚĆ WSTĘPNA</p>	
<p>1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>Wyrok Sądu Okręgowego w Opolu z dnia 30 września 2020 r. sygn. akt III K 36/20</p>	
<p>1.2. Podmioty wnoszące apelacje</p>	
<p># oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego</p>	
<p># oskarżyciel posiłkowy</p>	
<p># oskarżyciel prywatny</p>	
<p># obrońca oskarżonego A. S. (1)</p>	
<p># oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego</p>	

# inny			
1.3. Granice zaskarżenia – apelacja obrońcy oskarżonego A. S. (1)			
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania	

	środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka										
#	art. 439 k.p.k.										
#	brak zarzutów										
1.4. Wnioski											
#	uchylenie	#	zmiana								
<u>ZAŁĄCZNIK</u> <u>Nr 1</u>											
<table border="1"> <tr> <td colspan="2"> 1.3. Granice zaskarżenia – <u>apelacja</u> <u>obrońcy</u> <u>z</u> <u>urzędu</u> <u>oskarżonego</u> <u>A.</u> <u>S.</u> <u>(1).</u> <u>adw.</u> <u>T.</u> <u>O.</u> </td> <td></td> </tr> <tr> <td>Kolejny numer załącznika</td> <td></td> </tr> <tr> <td>Podpis obrońcy wnoszący apelację z urzędu oskarżonego A. S. (1). adw.</td> <td></td> </tr> </table>					1.3. Granice zaskarżenia – <u>apelacja</u> <u>obrońcy</u> <u>z</u> <u>urzędu</u> <u>oskarżonego</u> <u>A.</u> <u>S.</u> <u>(1).</u> <u>adw.</u> <u>T.</u> <u>O.</u>			Kolejny numer załącznika		Podpis obrońcy wnoszący apelację z urzędu oskarżonego A. S. (1). adw.	
1.3. Granice zaskarżenia – <u>apelacja</u> <u>obrońcy</u> <u>z</u> <u>urzędu</u> <u>oskarżonego</u> <u>A.</u> <u>S.</u> <u>(1).</u> <u>adw.</u> <u>T.</u> <u>O.</u>											
Kolejny numer załącznika											
Podpis obrońcy wnoszący apelację z urzędu oskarżonego A. S. (1). adw.											

	T. O.		
	Rozstrzygnięcie, brak części rozstrzygnięcia albo rozstrzygnięcia ustalenie, które może dotyczyć apelacji (od pięciu) lat pozbawienia wolności orzeczonej w punkcie I części rozstrzygającej.		
	1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
	# na w korzyść	# na niekorzyść	
	# w części	# co do winy	
	# co do kary		
	# co do środka		

	karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia
	1.3.2. Podniesione zarzuty
	Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w

	innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych

	za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka
#	art. 439 k.p.k.
#	brak zarzutów
1.4. Wnioski	

#	uchyłeni zmiana				
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
2.1. Ustalenie faktów					
2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.		A. S. (1)	Popelnienie przez oskarżonego A. S. (1) przestępstwa z art. 148 § 1 k.k. przypisanego w punkcie I części rozstrzygającej (opisanego w części wstępnej), polegającego na tym, że w dniu 11 października 2019r. w C. w pokoju na pierwszym piętrze domu jednorodzinnego nr 105, działając z bezpośrednim zamiarem zabójstwa, oddał w kierunku swojego brata	Dowody przedstawione i omówione na stronach 1-5 uzasadnienia zaskarżonego wyroku wraz z rekonstrukcją stanu faktycznego.	k. 601-605

T. S. (1) trzy celne strzały, w tym dwa oddane z pobliza w górną partię ciała, a jeden z przyłożenia w głowę z repliki rewolweru kapiszonowego C.model (...) kal. 36 (9,1 mm) nr (...), produkcji włoskiej oraz jeden strzał celny z przyłożenia w głowę z repliki rewolweru kapiszonowego Remington model (...), kal. (...), nr (...), produkcji włoskiej, firmy (...) z 2019r., powodując ranę postrzałową okolicy czołowej głowy z kanałem przebiegającym przez powłoki miękkie głowy, ze złamaniem kości czołowej czaszki oraz rozdarciem opony twardej i rozerwaniem mózgu w tej okolicy oraz krwawieniem podpajęczynówkowym, ranę postrzałową okolicy potylicznej lewej głowy z rozwarstwieniem tkanki

			<p>podskórnej od kości czaszki, nie przebijającej kości czaszki, ranę postrzałową w obrębie ramienia lewego z kanałem w tkance podskórnej i mięśniu dwugłowym ramienia, przechodzącym przez klatkę piersiową i oba płaty płuca lewego (z ranami w ich obrębie w kierunku aorty, kończącym się w tkankach okolicy aorty, ranę postrzałową w obrębie barku lewego z kanałem przechodzącym przez oba płaty płuca lewego (z ranami w ich obrębie) w kierunku grzbietu, kończącym się w mięśniach, na skutek których pokrzywdzony zmarł.</p>		
2.		A. S. (1)	<p>Oskarżony A. S. (1) nie był dotychczas karany. Jest niespełna 32-letnim bezdzietnym</p>	<p>zapytanie o karalność</p>	<p>k. 462, 654</p>

kawalerem. Ma wykształcenie średnie ogólne. Przed tymczasowym aresztowaniem nie pracował, nie posiada majątku. Podejrzany mieszkał wraz z rodzicami i bratem T. S. (1). Ojciec oskarżonego jest na rencie, chorował na depresję i w czasie inkryminowanego zdarzenia był hospitalizowany. Posiadał gospodarstwo rolne, które dzierżawił. Matka oskarżonego pracowała w Niemczech opiekując się starszymi osobami i co pewien czas przyjeżdżała do kraju.

Oskarżony A. S. (1) od dzieciństwa sprawiał problemy wychowawcze, był agresywny, zazdrosny o brata. Od dłuższego czasu pozostawał w konflikcie z bratem, T. S.

(1). Podłożem konfliktów było wspólne prowadzenia domu, a także używania alkoholu i narkotyków przez T. S. (1).

Po odbyciu zasadniczej służby wojskowej oskarżony A. S. (1) ukończył szkołę podoficerską, lecz mimo starań nie został żołnierzem zawodowym.

Mimo problemów psychicznych, podejmowania prób samobójczych, unikał pomocy specjalistów, gdyż uważał, że uniemożliwi mu to przyjęcie do wojska. Służył w wojskach obrony terytorialnej i był miłośnikiem militariów.

Posiadał noże bojowe oraz dwa egzemplarze broni palnej, nie wymagającej pozwolenia. Była to replika rewolweru kapiszonowego C.model 1851 kal. (...) nr (...), produkcji włoskiej oraz

replika
rewolweru
kapiszonowego
R.model (...),
kal. (...), nr
(...), produkcji
włoskiej, firmy
(...) z 2019r.

Oskarżony A.
S. (1) leczyl
sie na Oddziale
Psychiatrycznym
SPZOZ w G.
w okresie od
22.08.2016r. do
30.08.2016r. z
rozpoznaniem
umiarkowanego
epizodu depresji
oraz osobowosci
schizoidalnej.

Badania
sadowo-
psychologiczne
wykazaly, ze
poziom rozwoju
intelektualnego
oskarzonego A.
S. (1) przebiega
na poziomie
normy
intelektualnej, w
obszarze
inteligencji
przecietnej.

Norma
intelektualna
badanego
pozwalala mu
na wlasciwe
rozumienie
obowiazujacych
norm i zasad
spolecznych.

Wyniki badan
neuropsychologicznych
(analiza

ilościowa i
jakościowa
popelnionych
błędów) nie
wskazują na
zmiany
organiczne w
centralnym
układzie
nerwowym.
Pamięć świeża,
długotrwała,
koncentracja
uwagi w
obecnym
badaniu bez
deficytów,
istotnych
zaburzeń.
Koncentracja
nieznacznie
osłabiona,
uwaga chwilami
słabiej
przerzutna, w
zależności od
stopnia
zaabsorbowania
opiniowanego
własnymi
myślami,
uczuciami. Na
zmienność
sprawności
procesów
poznawczych ma
wpływ czynnik
emocjonalny.

Oskarżony A.
S. (1) ma
osobowość
zwartą, bez cech
dezorganizacji
psychotycznej.
Ujawnia cechy
nieprawidłowo
ukształtowanej
osobowości,
niedojrzałej

emocjonalnie,
zależnej.
Nieprawidłowe
wzorce
zachowań
przejawiające się
mało
elastycznymi
reakcjami na
różnorodne
sytuacje
indywidualne i
społeczne
powodują, że
jego właściwa
adaptacja w
zakresie
funkcjonowania
emocjonalnego,
społecznego jest
utrudniona. Jest
osobą
poszukującą
uwagi, aprobaty.
Jest
egocentryczny.
Posiada niski
wgląd,
krytycyzm
wobec własnych
zachowań,
stanów
emocjonalnych.
Jest skłonny
do przrzucania
odpowiedzialności
za własne
niepowodzenia
na otoczenie
zewnątrzne,
innych ludzi.
Jego samoocena
jest niestabilna,
jest niepewny
siebie, zależny
od innych osób.
Jest także
nadmiernie
wrażliwy na
opinie dotyczące

własnej osoby, na odrzucenie, krytykę. Unika kontaktów społecznych z powodu obawy przed nieakceptacją. Towarzyszy mu uczucie napięcia i niepokoju, poczucie społecznego nieprzystosowania, indywidualnej nieatrakcyjności lub niższości w stosunku do innych osób.

Ma trudności z podejmowaniem ról społecznych. Ma niskie poczucie obowiązku i odpowiedzialności.

W funkcjonowaniu A. S. (1) widoczna jest trudność w osiągnięciu celów życiowych, brak nawyków systematycznej pracy. Jego trudności adaptacyjne mają swoje źródło w nieprawidłowo ukształtowanej osobowości, niskich umiejętności radzenia sobie w sytuacjach subiektywnie trudnych,

niezgodnych z własnymi oczekiwaniami. Jest sztywny w myśleniu i działaniu. W obszarze uczuciowości ujawnia egocentryzm, tendencje do egoistycznego koncentrowania się na sobie, na swoich przeżyciach, uczuciach.

Oskarżony A. S. (1) ujawnia tendencję do pokazywania się w bardziej korzystnym, aprobowanym świetle, do pomniejszania swoich wad, racjonalizowania własnych, negatywnych zachowań. Ma niedokształconą uczuciowość wyższą. Jest skłonny do przedstawiania się w roli ofiary, aby uzyskać wsparcie, uwagę ze strony otoczenia.

Brakuje mu pewności siebie, obawia się, że najmniejsze niedociągnięcie z jego strony doprowadzi do odrzucenia i

potępienia przez
innych. W
zamian za swoją
pracę pragnie
być otoczony
troską i miłością.

Jest
niezadowolony z
sytuacji
życiowej,
kontaktów
wewnątrzrodzinych,
brakuje mu
pozytywnej
energii, często
odczuwa lęk,
niepokój,
smutek. Jest
osobą zamkniętą
w sobie, skłoną
do kumulowania
negatywnych
emocji. Ma
niskie
umiejętności
rozładowywania
napięć w sposób
konstruktywny.

Oskarżony A. S.
(1) ma niskie
zapotrzebowanie
na dużą ilość
interakcji
społecznych, ma
niższe niż
przeciętne
zapotrzebowanie
na zmienność
bodźców w
otoczeniu.

W obszarze
uczuciowości
ujawnia
egocentryzm,
tendencje do
egoistycznego
koncentrowania

się na sobie, na swoich przeżyciach, uczuciach. Jednocześnie jest osobą poszukującą uwagi, aprobaty, wsparcia. Ma deficyty w zakresie poczucia miłości, stabilizacji, bliskości. Posiada niski wgląd, krytycyzm wobec własnych zachowań, stanów emocjonalnych. Skłonny do przrzucania odpowiedzialności za własne niepowodzenia na otoczenie zewnętrzne, innych ludzi. Ma niskie umiejętności rozładowywania napięć w sposób społecznie akceptowany. W warunkach deprywacji, frustracji potrzeb czy kumulacji negatywnych emocji opiniowany może przejawiać zachowania impulsywne o charakterze emocjonalnym.

Oskarżony A. S. (1) nie jest chory psychicznie obecnie i nie był chory psychicznie w krytycznym czasie. Nie jest także upośledzony umysłowo. Jego stan psychiczny w pełni pozwala mu znać i rozumieć obowiązujące normy społeczno-prawne i konsekwencje ich przekraczania, jak również pozwala na kontrolę własnych zachowań, w tym na powstrzymywanie się przed takimi zachowaniami, o jakich mowa w stawianym mu obecnie zarzucie.

Popelnienie przez oskarżonego zbrodni zabójstwa nie było wynikiem zaburzeń chorobowych, chorobowej motywacji.

Oskarżony A. S. (1) w inkryminowanym

czasie nie miał
zniesionej ani
ograniczonej w
stopniu
znacznym
zdolności
rozpoznania
znaczenia
zarzucanego mu
czynu i
pokierowania
swoim
postępowaniem,
a zatem nie
zachodzą
warunki art. 31
§ 1 lub 2 k.k.
Stan zdrowia
podejrzanego
pozwala mu-
na udział w
toczącym się
postępowaniu
karnym, na
stawaniu przed
sędem oraz
na prowadzenie
obrony w sposób
samodzielny i
rozsądny.

Po zastosowaniu
tymczasowego
aresztowania, ze
względu na
werbalizowanie
zamiarów
autoagresywnych,
wcześniejsze
próby
samobójcze,
nastawienie
rezygnacyjne,
poczucie braku
sensu,
deprecjonowanie
własnej osoby
oraz deficyty w
zakresie
wsparcia

społecznego,
oskarżony A.
S. (1) został
objęty procedurą
ochrony przed
zachowaniem
autoagresywnymi
i samobójstwem.
W dniu
18.10.2019r.
został
umieszczony w
Szpitalu (...)
przy Areszcie
Śledczym we
W., gdzie był
leczony. Chętnie
uczestniczył w
rozmowach z
psychologiem,
sam nie
inicjował
kontaktu,
proszony
zgłaszał się bez
oporu.
Wykazywał
motywację do
udziału w
prowadzonych
oddziaływaniach
psychokorekcyjnych.
Jego stan
psychiczny
określano jako
stabilny. Od
początku pobytu
w Szpitalu nie
werbalizował i
nie podejmował
zachowań o
charakterze
autoagresywnym,
suicydalnym. W
zachowaniu
pozostawał
spokojny,
dostosowany.
Zgodnie
funkcjonował w

celi mieszkalnej.
Korzystał z
oferowanej
pomocy
psychiatrycznej i
psychologicznej.
Stosował się do
poleceń
personelu.
Podczas rozmów
spontanicznie,
obszernie
opowiada o
swoim
dotychczasowym
życiu,
subiektywnie
odczuwanych
problemach,
relacjach z
poszczególnymi
członkami
rodziny, w tym z
bratem.
Ujawniał wysoką
tendencję do
przerzucania
odpowiedzialności
za własne
niepowodzenia
na otoczenie
zewewnętrzne,
innych ludzi.
Podczas
relacjonowania
zdarzeń w tym
krytycznych
osadzony nie
ujawniał
skłonności do
płaczu,
wycofania czy
zwiększonego
napięcia
emocjonalnego.

Po ustaleniu, że
oskarżony A. S.
(1) nie wymaga
on dalszych

oddziaływań
lecniczych,
został w dniu
25.11.2019r.
przetransportowany
do ZK N.,
Oddział
Zewnętrzny P.,
gdzie w dniu
26.11.2019r.
próbował
popęlić
samobójstwo
przez
powieszenie się
na pętli
sporządzonej z
prześcieradła
przymocowanej
do kraty
okiennej. Po
udzieleniu
pierwszej
pomocy
wezvano Zespół
Ratownictwa
Medycznego
przy (...) w
P.. Nie wymagał
leczenia
specjalistycznego,
a próbę
samobójczą
uzasadniał
zastosowaniem
tymczasowego
aresztowania i
tym, że na
wolności
wszyscy
wiedzieli o jego
problemach
rodziny, lecz
nikt mu nie
pomógł. Został
ponownie objęty
procedurą
ochrony dla
osadzonych
zagrożonych

samobójstwem
oraz w dniu
27.11.2019r.
przeniesiony
oddziału
szpitalnego przy
Areszcie
Śledczym we W.
na obserwację
psychiatryczną.
Po zakończonym
leczeniu
szpitalnym
został
przetransportowany
w dniu
29.11.2019r., a w
dniu 2.12.2019r.
powrócił do
Zakładu
Karnego w N.,
Oddział
Zewnętrzny w P..

Od dnia
26.05.2020r.
oskarżony A.
S. (1) jest
osadzony w
Areszcie
Śledczym w
O.. W dniu
17.07.2020r. w
czasie
uczestnictwa w
spacerze miał
konflikt z innym
osadzonym
wyjaśniając, że
został
sprowokowany
do bójki, bo
karmił gołębie
podczas spaceru,
nie rozumie za
bardzo dlaczego
został tak
potraktowany.

Po wyrażeniu
zgode na
stosowanie
przepisów
dotyczących
osób
pozbawionych
wolności,
skierowano
oskarżonego A.
S. (1) do
odbywania kary
w zakładzie
karnym typu
zamkniętego dla
odbywających
karę po raz
pierwszy i
nadano mu
grupę i podgrupę
klasyfikacyjną P-
1/z. W dniu
29.10.2020 roku
skazany został
przetransportowany
do Zakładu
Karnego w G.,
gdzie zaczął
prezentować
wrogie
nastawienie
względem
administracji,
funkcjonariuszy.
Nie odpowiadał
na zadawane
pytania przez
psychologa. W
zachowaniu
prześmiewczy.
Rzeczowy
kontakt z
opiniowanym
był wówczas
uniemożliwiony.
Zachowanie
osadzonego
wobec
przełożonych,

zwłaszcza wychowawców, psychologów wskazywało na przeżywanie silnego oporu oraz chęć zwrócenia na siebie uwagi. Od dnia 29.11.2020r. zaczął odmawiać przyjmowania posiłków, co oceniono jako zachowanie o charakterze instrumentalnym. W dniu 10.12.2020r. oskarżony zaczął przyjmować posiłki, po czym od dnia 21.12.2020r. ponownie nie przyjmował posiłków. Tracił na wadze jednak nie wymagał pilnej interwencji pogotowia czy innej formy pomocy medycznej. Głodówkę uzasadniał perspektywą odbywania kary 25 lat pozbawienia wolności, brakiem wsparcia ze strony rodziny oraz utrzymującym się obniżonym nastrojem. W

dniu
29.12.2020r.
oskarżony A.
S. (1) zaczął
przyjmować
ponownie
posiłki
dostarczane
przez
administrację
zakładu karnego
i w dniu
7.01.2021r.
został
przeniesiony do
Aresztu
Śledczego w O..

Dotychczasowe
zachowanie
oskarżonego A.
S. (1) w
warunkach
izolacji
penitencjarnej
oceniono jako
umiarkowane.

Nie był
nagradzany
regulaminowo, a
raz został
ukarany
dyscyplinarnie w
dniu

29.12.2020r.
naganą za
nieprzyjmowanie
posiłków
dostarczanych
przez
administrację
więzienną. Nie
jest
uczestnikiem
podkultury
przestępczej.
Obecnie jest
osadzony w celi
jednoosobowej
objętej

całodobowym monitoringiem. Z takiego osadzenia jest zadowolony, wręcz je preferuje i o nie zabiega. Nie stwierdzono sytuacji konfliktowych z udziałem skazanego. Większość czasu spędza biernie, oglądając programy telewizyjne lub śpiąc. W stosunku do przełożonych skazany stara się być regulaminowy. Wobec skazanego nie były stosowane środki przymusu bezpośredniego. Względem popełnionego przestępstwa prezentuje bezkrytyczny stosunek. Karę pozbawienia wolności odbywa w systemie terapeutycznym. W chwili obecnej nie pracuje ze względu na badania w ośrodku diagnostycznym. Dotychczas nie korzystał z zezwoleń na opuszczenie

			zakładu karnego. Od początku pobytu w warunkach izolacji miał jedno widzenie ze swoją ciotką, które odbyło się w styczniu 2020r., a z rodzicami nie utrzymuje żadnego kontaktu.		
wywiad środowiskowy	k. 213				
wywiad policyjny	k. 461				
dokumentacja medyczna oskarżonego	k. 123-125				
opinia sądowo-psychologiczno-psychiatryczna	k. 168-189				
opinia o oskarżonym z Aresztu Śledczego w O.	k. 655-656				
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.	A. S. (1)	Domaganie się uznania, że Sąd Okręgowy pominął istotne	Dowody przedstawione i omówione na stronach 1-18	k. 601-618	

		okoliczności łagodzące, takie jak: wcześniejsza niekaralność oskarżonego, współpraca z organami ścigania, przyznanie się do zarzuczonego czynu, skrucha oskarżonego, które to okoliczności świadczą o pozytywnej prognozie kryminologicznej wobec oskarżonego i winny skutkować orzeczeniem kary pozbawienia wolności w wymiarze 8 lat pozbawienia wolności.	uzasadnienia zaskarżonego wyroku wraz z rekonstrukcją stanu faktycznego.		
2.2. Ocena dowodów					
2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu			
	Należało w pełni zaakceptować rekonstrukcję stanu faktycznego	Należało także w pełni zaakceptować ocenę wiarygodności			

<p>przeprowadzoną przez Sąd Okręgowy w Opolu na stronach 1-5 uzasadnienia zaskarżonego wyroku (k. 601-605) wraz z powołanymi tam dowodami pozwalającymi na rekonstrukcję tego stanu faktycznego.</p> <p>Były to w szczególności wymienione tam zeznania świadków: A. A. (k. 37-39), A. S. (2) (k. 301-302), B. S. (k. 551-554), D. G. (k. 29-31, 583-584), M. P. (k. 33-35, 587), B. G. (k. 198-199, 587) i M. K. (k. 585-587), uzupełnione wynikami śledczych oględzin miejsca zdarzenia z dokumentacją fotograficzną (k. 4-9, 318), wynikami oględzin i sekcji zwłok denata T. S. (1) (k. 104-110, 111), opinią sądowo-lekarską (k. 137-139), opinią z badań biologicznych rewolwerów (k.</p>	<p>wyjaśnień oskarżonego A. S. (1) (k. 62-66, 304-305, 464-466, 549-551).</p> <p>Oskarżony miał pełną swobodę w wybraniu linii obrony i korzystał z pomocy obrońcy, co wykluczało jakiegokolwiek zarzuty o niezrozumienie swojej sytuacji prawnej i znaczenia złożenia wyjaśnień, w których przyznał się do popełnienia przestępstwa.</p> <p>Wyjaśnienia oskarżonego, oceniane krytycznie, zostały weryfikowane na podstawie innych dowodów, którymi były zeznania świadków: A. A. (k. 37-39), A. S. (2) (k. 301-302), B. S. (k. 551-554), D. G. (k. 29-31, 583-584), M. P. (k. 33-35, 587), B. G. (k. 198-199, 587) i M. K. (k. 585-587),</p>
---	--

<p>216-220), opinią daktyloskopijną (k. 221-225), opinią z badań chemicznych (k. 228-240), opinią z badań z zakresu broni i balistyki (k. 259-293), a także wynikami oględzin ciała A. S. (1) (k. 16-19).</p> <p>Podstawę ustaleń faktycznych dawały także wyjaśnienia oskarżonego A. S. (1) (k. 62-66, 304-305, 464-466, 549-551) uzupełnione dokumentacją medyczną z jego leczenia w (...) w G. (k. 123-125) oraz opinią sądowo-psychologiczno-psychiatryczną (k. 168-189), wywiadem środowiskowym (k. 213) i wywiadem policyjnym (k. 461).</p>	<p>uzupełnione wynikami śledczych oględzin miejsca zdarzenia z dokumentacją fotograficzną (k. 4-9, 318), wynikami oględzin i sekcji zwłok denata T. S. (1) (k. 104-110, 111), opinią sądowo-lekarską (k. 137-139), opinią z badań biologicznych rewolwerów (k. 216-220), opinią daktyloskopijną (k. 221-225), opinią z badań chemicznych (k. 228-240), opinią z badań z zakresu broni i balistyki (k. 259-293), a także wynikami oględzin ciała A. S. (1) (k. 16-19).</p> <p>Podstawę ustaleń faktycznych uzupełniała dokumentacja medyczna z leczenia poskarżonego A. S. w (...) w G. (k. 123-125) oraz opinia sądowo-psychologiczno-psychiatryczna (k. 168-189), wywiad środowiskowy (k. 213), wywiad policyjny (k.</p>
---	---

461) i opinia z Aresztu Śledczego w O. (k. 655-656).

Wskazane wyżej dowody potwierdziły w sposób jasny i jednoznaczny, w jaki sposób oskarżony A. S. (1), działając z bezpośrednim zamiarem zabójstwa, oddał w kierunku swojego brata T. S. (1) trzy celne strzały, w tym dwa oddane z pobliża w górną partię ciała, a jeden z przyłożenia w głowę z repliki rewolweru kapiszonowego (...)model (...)(...) nr (...), produkcji włoskiej oraz jeden strzał celny z przyłożenia w głowę z repliki rewolweru kapiszonowego R.model (...), kal. 44 (11,2 mm), nr (...), produkcji włoskiej, firmy (...) z 2019r., powodując ranę postrzałową okolicy czołowej głowy z kanałem przebiegającym przez powłoki

miękkie głowy,
ze złamaniem
kości czołowej
czaszki oraz
rozdarciem
opony twardej
i rozerwaniem
mózgu w tej
okolicy oraz
krwawieniem
podpajęczynówkowym,
ranę
postrzałową
okolicy
potylicznej lewej
głowy z
rozwarstwieniem
tkanki
podskórnej od
kości czaszki,
nie przebijającej
kości czaszki,
ranę
postrzałową w
obrębie
ramienia lewego
z kanałem w
tkance
podskórnej i
mięśniu
dwugłowym
ramienia,
przechodzącym
przez klatkę
piersiową i oba
płaty płuca
lewego (z ranami
w ich obrębie w
kierunku aorty,
kończącym się
w tkankach
okolicy aorty,
ranę
postrzałową w
obrębie barku
lewego z
kanałem
przechodzącym
przez oba płaty
płuca lewego

		<p>(z ranami w ich obrębie) w kierunku grzbietu, kończącym się w mięśniach, na skutek których pokrzywdzony zmarł.</p> <p>Wskazane dowody jednoznacznie potwierdziły popełnienie przez oskarżonego A. S. (1) przestępstwa z art. 148 § 1 k.k.</p>	
<p>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Związłe o powodach nieuwzględnienia dowodu	
	Wyjaśnienia oskarżonego A. S. (1) (k. 62-66, 304-305, 464-466, 549-551) w części	Była to celowa i świadoma linia obrony obliczona na istotne złagodzenie odpowiedzialności	

	wskazującej na zachowania T. S. (1) uzasadniające zastosowanie wobec niego przymusu przez oskarżonego, w których A. S. pomniejszył swoją rolę w przestępstwie i starał się łagodzić swoją odpowiedzialność karną.	karnej przez oskarżonego A. S. (1).	
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut apelacji obrońcy z urzędu oskarżonego A. S. (1), adw. T. O.		
1.	Zarzut rażącej niewspółmierności wymierzonej oskarżonemu A. S. (1), za przypisaną mu zbrodnię z art. 148 § 1 k.k., kary 25 lat pozbawienia wolności, przy wymiarze której Sąd I instancji miał pominąć istotne okoliczności	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	<p>łagodzące, takie jak: wcześniejsza niekaralność oskarżonego, współpraca z organami ścigania, przyznanie się do zarzuczonego czynu, skrucha oskarżonego, które to okoliczności świadczą o pozytywnej prognozie kryminologicznej wobec oskarżonego i winny skutkować orzeczeniem kary pozbawienia wolności w wymiarze 8 lat pozbawienia wolności.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>I. Odnosząc się do zarzutu rażącej niewspółmierności kary sformułowanego w apelacji prokuratora, należy w pierwszej kolejności przypomnieć, że</p>			

wielokrotnie zwracano uwagę w orzecznictwie Sądu Najwyższego i sądów apelacyjnych, jaki kryteria muszą być spełnione, aby uznać karę za rażąco niewspółmierną. W wyroku Sądu Najwyższego w składzie 7 sędziów z dnia 9 stycznia 1973r., sygn. V KRN – 474/72 stwierdzono, że „rażąca niewspółmierność kary występuje wtedy, gdy kara orzeczona nie uwzględnia w należyty sposób stopnia społecznej szkodliwości przypisywanego czynu oraz nie realizuje wystarczająco celu kary, ze szczególnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych. Pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza znaczną, wyraźną i oczywistą, a więc niedającą się zaakceptować

dysproporcję między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą (zasłużoną). Przesłanka rażącej niewspółmierności kary jest spełniona tylko wtedy, gdy na podstawie ustalonych okoliczności sprawy, które powinny mieć decydujące znaczenie dla wymiaru kary, można przyjąć, iż zachodzi wyraźna różnica między karą wymierzoną a karą, która powinna zostać wymierzona w wyniku prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo (CSNK 1973, nr 6, poz. 76).

Z kolei, Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyroku z dnia z dnia 30 maja 2003r. sygn. II AKa – 163/03 dał wyraz temu, że „nie każda różnica w ocenie

wymiaru kary może uzasadniać zarzut rażącej niewspółmierności kary w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k., ale tylko taka, która jest natury zasadniczej, to znaczy jest niewspółmierna w stopniu nie dającym się zaakceptować.

Niewspółmierność rażąca to znaczna, "bijąca w oczy" różnica między karą wymierzoną, a karą sprawiedliwą, zasłużoną" (OSA 2003, z. 11, poz. 113).

II. Nie można zgodzić się z zarzutami apelacji obrońcy oskarżonego A. S. (1), że Sąd Okręgowy w Opolu dopuścił się rażącej niewspółmierności wymierzając oskarżonemu karę 25 (dwudziestu pięciu) lat pozbawienia wolności. W wypadku oskarżonego A. S. (1) kara w tej postaci, niewątpliwie jedna z

najsurowszych
na gruncie
kodeksu
karnego, nie razi
jednak
nadmierną
surowością i w
pełni realizuje
cele kary
określone w art.
53 § 1 i 2 k.k.
Sąd Okręgowy w
Opolu wymierzył
karę według
swojego
uznania, w
granicach
przewidzianych
przez ustawę,
bacząc, by jej
dolegliwość nie
przekraczała
stopnia winy,
uwzględniając
stopień
społecznej
szkodliwości
czynu oraz
biorąc pod
uwagę cele
zapobiegawcze i
wychowawcze,
które ma
osiągnąć w
stosunku do
skazanego, a
także potrzeby w
zakresie
kształtowania
świadomości
prawnej
społeczeństwa
(art. 53 § 1 k.k.).
Wymierzając
karę, Sąd I
instancji
uwzględnił w
szczególności
motywację i
sposób

zachowania się
sprawcy, rodzaj i
stopień
naruszenia
ciążących na
sprawcy
obowiązków,
rodzaj i rozmiar
ujemnych
następstw
przestępstwa,
właściwości i
warunki
osobiste
sprawcy, sposób
życia przed
popelnieniem
przestępstwa i
zachowanie się
po jego
popelnieniu, a
także
zachowanie się
pokrzywdzonego
(art. 53 § 2 k.k.).

Niewątpliwie,
obrońca
oskarżonego we
wniesionej przez
siebie apelacji
oraz podczas
przemówienia
na rozprawie
apelacyjnej,
podniósł szereg
okoliczności
rozumianych
przez siebie
jako łagodzące,
jednak mimo
tego szereg
okoliczności
przemawiało za
potrzebą
wymierzenia
oskarżonemu
kary w takiej
postaci, jaką

przyjął Sąd I instancji.

Wśród okoliczności obciążających dominował niezwykle wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego wyrażający się zarówno w okolicznościach przedmiotowych czynu (rodzaju naruszonego dobra prawnego, sposobu działania oskarżonego, podejmującego szereg czynności dla skutecznego wykonania zabójstwa T. S. (1), w wyniku wielokrotnych konfliktów z bratem, następnie w zadaniu mu śmierci z wyłączeniem jakiegokolwiek próby przyścia mu z pomocą lub choćby sprawdzenia jaki jest jego stan po postrzeleniach z pierwszego użytego rewolweru, w tym użyciu drugiego z rewolwerów, aby zrealizować

skutecznie chęć
pozbawienia
życia brata), a
także
okolicznościach
podmiotowych
czynu (działaniu
umyślnie, z
zamiarem
bezpośrednim,
działaniu z
pełnym
rozeznaniem i
premedytacją,
niezwykle
brutalnie mimo
braku
racjonalnego
powodu
usprawiedliwiającego
obawy o
zachowanie
brata).

Oskarżony A.
S. (1) działał
z zamiarem
bezpośrednim i
pełną
premedytacją,
skrupulatnie
realizując
przyjęty plan
działania,
mający
doprowadzić do
śmierci brata T.
S. (1). Trudno
doszukać się w
jego zachowaniu
jakichkolwiek
znak
wątpliwości, czy
skrupułów, gdyż
skrupulatnie
realizował
zaplanowane
przez siebie
zamierzenia.
Oskarżony, choć

ad hoc, to jednak
dokładnie
zrealizował swój
czyn, zmierzając
do zadania
śmierci
pokrzywdzonemu
i używał
odpowiednich
ku temu
narzędzi i
środków oraz
sposób działania
(użyciem
drugiego
rewolweru, aby
dobić brata
strzałem w
potylicę). Dążąc
do zabójstwa,
oskarżony
działał
skrupulatnie i z
pełnym
rozeznaniem,
mając w pełni
zachowaną
zdolność
znaczenia
swojego czynu
i pokierowania
swoim
postępowaniem.
Działanie
oskarżonego
można wręcz
nazwać
niehumanitarnym,
niehumanitarnym,
a dobiecie
postrzelonego i
nieprzytomnego
brata, bez
jakiegokolwiek
próby
sprawdzenia
jego stanu
zdrowia, z
rzekomo
„humanitarnych”,

aby nie musiał
żyć jako kaleka,
cechowała wręcz
pogarda do
niego i
traktowanie jako
przedmiotu, a
nie jako
człowieka.

Zachowanie
oskarżonego A.
S. (1)
pozbawione było
jakichkolwiek
elementów
człowieczeństwa.

Zbrodnia
zabójstwa nie
spowodowała u
niego należytej
refleksji po jej
dokonaniu.

Najpierw dobił
brata strzałem
w potylice, z
przyniesionego
specjalnie w tym
celu drugiego
rewolweru, a
dopiero potem
przekazał krótką
informację o
dokonaniu
zbrodni swojej
matce, a
następnie w
sposób spokojny
i opanowany
czekał na
przyjazd policji.
Oskarżony nie
miał jednak
woli, aby matka
lub policjanci
skutecznie
zorganizowali
pomoc
pokrzywdzonemu
np. powiadomili

pogotowie
ratunkowe.

Zdecydowanie
obciążająco na
wymiar kary
wpłynęło to,
ze oskarżony
dopuścił się
tej zbrodni na
osobie osoby
z najbliższej
rodziny, brata, z
którym wspólnie
mieszkał, co
nawet w
środowisku
marginesu
społecznego
uchodzi za
zachowanie
skrajnie
nielojalne i
świadczące o
braku
jakichkolwiek
hamulców
moralnych,
nawet jeśli brat
był dotknięty
nałogiem
alkoholizmu i
narkomanii.

Sposób
popelnienia
przestępstwa
przez
oskarżonego
świadczyl o
pełnej pogardzie
dla ludzkiego
życia, po
dotkliwym
postrzeleniu
pokrzywdzonego,
który nie mógł
stawiać żadnego
skutecznego
oporu oraz

bronić się i uniknąć ostatniego dobijającego strzału z drugiego rewolweru. Jednocześnie oskarżony A. S. (1) wykazał skrajną demoralizację nie reagując na stan pokrzywdzonego, a wręcz „na zimno” obserwował postrzelonego i nieprzytomnego T. S. (1). Mimo tego, nie tylko nie wykazał żadnego współczucia dla pokrzywdzonego, lecz go dobił.

Chociaż oskarżony A. S. (1) nie był dotychczas karany (k. 462, 654), to jednak w czasie zdarzenia wykazał się wysoką demoralizacją, połączoną jednocześnie z reprezentowanymi przez siebie wartościami i cechami osobowości, które czynią go bardzo groźnym społecznie, a jak pokazało inkryminowane

zdarzenie,
skłonny do
zachowań
destrukcyjnych
dla innych i
siebie.

Oskarżony A.
S. (1) jest
miłośnikiem
broni (był
posiadaczem
noży bojowych i
broni palnej), a
jego chęć pracy
jak żołnierza
zawodowego i
realizowanie się
w służbie w
oddziałach
obrony
terytorialnej,
wskazuje na to,
że bardzo ważne
jest dla niego
zapewnienie
dyscypliny i
posłuszeństwa
oraz pochwała
sprawności i siły,
jako sposoby
rozwiązywania
konfliktów.
Potwierdzało to
posiadanie
broni, noszenie
jej przy sobie
(np. noża w
kaburze),
decyzja o użyciu
broni palnej
wobec brata w
sytuacji
konfliktowej.

Wspomniane
wnioski są w
pełni zgodne z
cechami
osobowości

oskarżonego A. S. (1), stwierdzonymi przez biegłych lekarzy psychiatrów i psychologa (k. 168-189). Stwierdzili oni u oskarżonego cechy nieprawidłowo ukształtowanej osobowości, niedojrzałej emocjonalnie, zależnej. Nieprawidłowe wzorce zachowań przejawiające się mało elastycznymi reakcjami na różnorodne sytuacje indywidualne i społeczne powodują, że jego właściwa adaptacja w zakresie funkcjonowania emocjonalnego, społecznego jest utrudniona. Jest osobą poszukującą uwagi, aprobaty. Jest egocentryczny. Posiada niski wgląd, krytycyzm wobec własnych zachowań, stanów emocjonalnych. Jest skłonny do przerzucania

odpowiedzialności
za własne
niepowodzenia
na otoczenie
zewnętrzne,
innych ludzi.
Jego samoocena
jest niestabilna,
jest niepewny
siebie, zależny
od innych osób.
Jest także
nadmiernie
wrażliwy na
opinie dotyczące
własnej osoby,
na odrzucenie,
krytykę. Unika
kontaktów
społecznych z
powodu obawy
przed
nieakceptacją.
Towarzyszy mu
uczucie napięcia
i niepokoju,
poczucie
społecznego
nieprzystosowania,
indywidualnej
nieatrakcyjności
lub niższości
w stosunku do
innych osób.

Ma trudności z
podejmowaniem
ról społecznych,
niskie poczucie
obowiązku i
odpowiedzialności.

W
funkcjonowaniu
A. S. (1)
widoczna jest
trudność w
osiąganiu celów
życiowych, brak
nawyków
systematycznej

pracy. Jego
trudności
adaptacyjne
mają swoje
źródło w
nieprawidłowo
ukształtowanej
osobowości,
niskich
umiejętności
radzenia sobie
w sytuacjach
subiektywnie
trudnych,
niezgodnych z
własnymi
oczekiwaniem.
Jest sztywny
w myśleniu i
działaniu. W
obszarze
uczuciowości
ujawnia
egocentryzm,
tendencje do
egoistycznego
koncentrowania
się na sobie, na
swoich
przeżyciach,
uczuciach.

Oskarżony A.
S. (1) ujawnia
tendencję do
pokazywania się
w bardziej
korzystnym,
aprobowanym
świecie, do
pomniejszania
swoich wad,
racjonalizowania
własnych,
negatywnych
zachowań. Ma
niedokształconą
uczuciowość
wyższą. Jest
skłonny do

przedstawiania
się w roli ofiary,
aby uzyskać
wsparcie, uwagę
ze strony
otoczenia.

Brakuje mu
pewności siebie,
obawia się, że
najmniejsze
niedociągnięcie
z jego strony
doprowadzi do
odrzućenia i
potępienia przez
innych. W
zamian za swoją
pracę pragnie
być otoczony
troską i miłością.

Jest
niezadowolony z
sytuacji
życiowej,
kontaktów
wewnątrzrodziny,
brakuje mu
pozytywnej
energii, często
odczuwa lęk,
niepokój,
smutek. Jest
osobą zamkniętą
w sobie, skłoną
do kumulowania
negatywnych
emocji. Ma
niskie
umiejętności
rozładowywania
napięć w sposób
konstruktywny.

Oskarżony A. S.
(1) ma niskie
zapotrzebowanie
na dużą ilość
interakcji
społecznych, ma
niższe niż

przeciętne zapotrzebowanie na zmienność bodźców w otoczeniu. W obszarze uczuciowości ujawnia egocentryzm, tendencje do egoistycznego koncentrowania się na sobie, na swoich przeżyciach, uczuciach. Jednocześnie jest osobą poszukującą uwagi, aprobaty, wsparcia. Ma deficyty w zakresie poczucia miłości, stabilizacji, bliskości. Posiada niski wgląd, krytycyzm wobec własnych zachowań, stanów emocjonalnych. Skłonny do przerzucania odpowiedzialności za własne niepowodzenia na otoczenie zewnętrzne, innych ludzi. Ma niskie umiejętności rozładowywania napięć w sposób społecznie akceptowany. W warunkach deprivacji,

frustracji
potrzeb czy
kumulacji
negatywnych
emocji
opiniowany
może przejawiać
zachowania
impulsywne o
charakterze
emocjonalnym.

Takie cechy
osobowości
oskarżonego A.
S. (1) czynią
go podatnym
do zachowań
agresywnych,
destrukcyjnych
dla siebie i
innych osób, a
zatem niosącym
zagrożenie.
Zresztą,
oskarżony przed
inkryminowanym
zdarzeniem
podejmował
próby
samobójcze, co
wynika z
dokumentacji
medycznej (k.
123-125) i opinii
biegłych lekarzy
psychiatrów i
psychologa (k.
168-189), jak
również po
dokonaniu
zabójstwa
zachowywał się
tak, aby skłonić
policjantów do
tego, by oddali
do niego strzały.
Również po
zastosowaniu
tymczasowego

aresztowania A.
S. (1)
podejmował
próbę
samobójczą w
jednostce
penitencjarnej,
co spowodowało
objęcie go
procedurą
ochrony osoby
zagrożonej
samobójstwem
(k. 655-656).
Takie
zachowanie
dowodzi
skłonności do
zachowań
agresywnych i
potęguje
zagrożenie, jakie
niesie oskarżony
dla siebie i
innych. W
konsekwencji te
cechy
oskarżonego A.
S. (1),
niezależnie od
wysokiej
społecznej
szkodliwości
jego czynu,
nakazują
zaakceptować
orzeczoną karę
25 lat
pozbawienia
wolności. Kara
w tej postaci
pozwala na
długotrwałą
izolację
oskarżonego, jak
również
zapewnia
długotrwałość
zabiegów
resocjalizacyjnych

i
readaptacyjnych.
Ze względu na
stosunkowo
młody wiek
oskarżonego,
daje także szanse
na opuszczenie
przez niego
zakładu karnego
w momencie,
gdy nie będzie
niósł zagrożenia
dla
społeczeństwa.

Wniosków o
głębokiej
demoralizacji
oskarżonego A.
S. (1), jego
demoralizacji i
nieskuteczności
stosowanych
dotychczas
zabiegów
wychowawczych
nie przekreślają
także wnioski
wynikające z
wywiadów
środowiskowych
kuratora
sądowego (k.
396, 397-399)
oraz opinia z
aresztu
śledczego, gdzie
obecnie jest
osadzony (k.
655-656).

Reasumując
należy
stwierdzić, że
Sąd Okręgowy w
Opolu słusznie
uznał, że z uwagi
na charakter
popelnionego

przestępstwa,
nieodwracalną
krzywdę
wyrządzoną
działaniem
oskarżonego,
jego wybitnie
wysoką
demoralizację i
nieskuteczność
stosowanych
dotychczas
zabiegów
wychowawczych,
tylko kara 25
lat pozbawienia
wolności
wymierzona za
przestępstwo z
art. 148 § 1
k.k., przypisane
oskarżonemu A.
S. (1), spełni swe
cele w zakresie
prewencji
ogólnej i
szczególnej, a
także nie będzie
sprzeczna ze
społecznym
rozumieniem
zbrodni, winy
i sprawiedliwej
odpłaty. Takie
funkcje w
odniesieniu do
tego
oskarżonego, za
popelnioną
przez niego
zbrodnię,
spełnić może
jedynie kara 25
lat pozbawienia
wolności, gdyż
daje ona nie
tylko gwarancję
długotrwałości
procesu
resocjalizacyjnego,

ale poprzez swoją wyjątkowość i eliminacyjny charakter, spełnia funkcję izolacji sprawcy od społeczeństwa, a tym samym funkcję zabezpieczająco-ochronną przed popełnieniem przez niego w przyszłości kolejnego czynu tego samego rodzaju.

Nie można zatem podzielić zarzutów, że orzeczona wobec oskarżonego A. S. (1) kara 25 lat pozbawienia wolności była rażąco niewspółmierna (niesprawiedliwie i rażąco surowa). Mimo surowości jest to kara sprawiedliwa, zważywszy na wszystkie wskazane wyżej okoliczności odnoszące się do czynu oskarżonego A. S. (1), a także do jego właściwości i warunków osobistych, a także sposobu życia przed przestępstwem i

zachowania po
przestępstwie.

Należy
natomiast
zgodzić się z
obrońcą
oskarżonego A.
S. (1), że
można było
się dopatrzeć
okoliczności
łagodzących w
złożeniu przez
oskarżonego
podczas
śledztwa
wyjaśnień, w
których przyznał
się do
popelnienia
zabójstwa oraz
złożył
wyjaśnienia
opisujące swój
sposób
postępowania.
Okoliczności
zatrzymania
oskarżonego
bezpośrednio po
zabójstwie,
okoliczności
ujawnione w
trakcie oględzin
miejsca
przestępstwa i
podczas oględzin
ciała A. S.
(1) (brak śladów
walki z bratem,
kilkukrotne
strzały oddane
do brata w
newralgiczne
części ciała, brak
obrażeń ciała
oskarżonego),
jednoznacznie
świadczyły o

sposobie dokonania przestępstwa i towarzyszących mu okolicznościach. Postawa oskarżonego wobec przybyłych policjantów, których chciał skłonić do oddania do niego strzałów, świadczyła o instrumentalnych traktowaniu tej czynności i chęci uniknięcia odpowiedzialności i kary, gdyby policjanci zastrzelili oskarżonego. Te okoliczności każą uznać przyznanie się oskarżonego do popełnienia przestępstwa nie jako wyraz skruchy i rzeczywistego głębokiego żalu za uczynioną krzywdę, lecz jako postawę instrumentalną obliczoną na złagodzenie odpowiedzialności karnej.

Wskazane okoliczności łagodzące nie były zatem na tyle istotne, by przekreślać

<p>wnioski Sądu Okręgowego w Opolu, że w realiach niniejszej sprawy cele kary wypełni wyłącznie kara 25 lat pozbawienia wolności. Będzie ona miała charakter eliminacyjny, choć jest to kara dająca oskarżonemu nadal perspektywę powrotu na wolność przed jej końcowym terminem, choćby korzystając z warunkowego przedterminowego zwolnienia w trybie art. 78 § 3 k.k. Takiej perspektywy nie ma natomiast pokrzywdzony, dla którego przestępstwo popełnione przez oskarżonego ma charakter nieodwracalny.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o zmianę zaskarżonego wyroku zmianę wyroku poprzez uchylenie i zmianę</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

<p>zaskarżonego wyroku w części, co do punktu I wyroku i uznanie oskarżonego winnym zarzucanego mu czynu oraz wymierzenie mu na tej podstawie kary 8 (ośmiu) lat pozbawienia wolności.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>Wniosek apelacji obrońcy oskarżonego A. S. (1) o złagodzenie wymierzonej kary do 8 (ośmiu) lat pozbawienia wolności był całkowicie bezzasadny, zaś argumenty przemawiające za nieuwzględnieniem apelacji obrońcy przedstawiono wyczerpująco we wcześniejszym fragmencie niniejszego uzasadnienia. Wymierzona kara 25 lat pozbawienia wolności była</p>	

karą
współmierną,
sprawiedliwą i
humanitarną,
uwzględniającą
całokształt
okoliczności
podmiotowych i
przedmiotowych
czynu sprawcy,
stopień winy,
jego właściwości
i warunki
osobiste oraz
postawę
procesową i
zachowanie A.
S. (1) po
przestępstwie.
Ponieważ kara
orzeczona przez
Sąd Okręgowy
w Opolu wobec
oskarżonego A.
S. (1) za
przestępstwo z
art. 148 § 1 k.k.
nie odznacza się
rażącą
niewspółmiernością,
należało ją uznać
za sprawiedliwą
i dlatego
utrzymano
zaskarżony
wyrok w mocy
(art. 437 § 1
k.p.k.).

**4.
OKOLICZNOŚCI
PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU
Z URZĘDU**

1. Nie stwierdzono
występowania
okoliczności

	podlegających uwzględnieniu z urzędu określonych w art. 439 k.p.k., 440 k.p.k. i art. 455 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uwzględnienia okoliczności		
Nie dotyczy.		
5. ZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Utrzymano w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonego A. S. (1).		
Zwiężle o powodach utrzymania w mocy		
Należało w pełni zaakceptować rekonstrukcję		

stanu faktycznego przeprowadzoną przez Sąd Okręgowy w Opolu na stronach 1-18 uzasadnienia zaskarżonego wyroku wraz z powołanymi tam dowodami pozwalającymi na rekonstrukcję tego stanu faktycznego (k. 601-618).

Należało także w pełni zaakceptować ocenę wiarygodności wyjaśnień oskarżonego A. S. (1) na tle pozostałego materiału dowodowego zaprezentowaną przez Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, a także wnioski Sądu I instancji co do potrzeby orzeczenia kary 25 (dwudziestu pięciu) lat pozbawienia wolności.

5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji

	Przedmiot i zakres zmiany	
<p>Nie było podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku.</p>		
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>		
<p>Utrzymano w mocy wobec niestwierdzenia w toku kontroli odwoławczej:</p> <ul style="list-style-type: none"> • istnienia bezwzględnych powodów odwoławczych z art. 439 § 1 k.p.k., • tego, że utrzymanie w mocy wyroku skutkowałoby rażąco niesprawiedliwością orzeczenia (art. 440 k.p.k.), • błędnej kwalifikacji prawnej (art. 455 k.p.k.), • a także niestwierdzenia z powodów opisanych wyżej 		

<p>nietrafności podniesionych w apelacjach zarzutów (art. 438 § 1 pkt 4 k.p.k.).</p>			
<p>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>			
<p>1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>			
<p>Nie zachodziły okoliczności z art. 439 k.p.k.</p>			
<p>2.1.</p>	<p>Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>			
<p>Nie zachodziły okoliczności z art. 437 § 2 k.p.k. nakazujące</p>			

<p>uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, a także nie zachodziła konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości.</p>			
<p>3.1.</p>	<p>Konieczność umorzenia postępowania</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>	
<p>Związłe o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia</p>			
<p>Nie zachodziły okoliczności z art. 437 § 2 k.p.k. nakazujące uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania.</p>			
<p>4.1.</p>		<p># art. 454 § 1 k.p.k.</p>	
<p>Związłe o powodach uchylenia</p>			

<p>Nie zachodziły okoliczności z art. 454 § 1 k.p.k. nakazujące uchylene zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania z powodu ograniczeń ne peius.</p>	
<p>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</p>	
<p>Nie zachodziły okoliczności z art. 437 § 2 k.p.k. nakazujące uchylene zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Dlatego nie formułowano zapatrywań prawnych i wskazań co do dalszego postępowania.</p>	
<p>5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</p>	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	Nie dotyczy.	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
II.	<p>Na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze (tekst jednolity: Dz.U. z 2020r. poz. 1651) zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adw. T. O. 738 złotych, w tym należny podatek od towarów i usług, tytułem obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym, a także 320,95 zł tytułem zwrotu kosztów dojazdu na czynności procesowe w toku postępowania odwoławczego.</p> <p>Wysokość wynagrodzenia adwokackiego ustalono w oparciu o</p>	

	<p>przepisy § 17 ust. 2 pkt 5 i § 4 ust. 1-3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (tekst jednolity: Dz.U. z 2019r. poz. 18).</p>	
III.	<p>W oparciu o przepisy art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 635 k.p.k. oraz art. 636 § 2 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k. zwolniono oskarżonego A. S. (1) od należnych Skarbowi Państwa kosztów postępowania odwoławczego, w tym od opłaty za drugą instancję, obciążając Skarb Państwa wydatkami poniesionymi w tym postępowaniu.</p> <p>Przy wspomnianym</p>	

orzeczeniu
wzięto zasady
słuszności w
związku z
zakresem
uwzględnionych
środków
odwoławczych, a
także stan
majątkowy,
rodzinny i
osobisty
oskarżonego,
uznając, że
poniesienie
kosztów
sądowych za
postępowanie
odwoławcze
przekracza jego
możliwości i nie
może ich ponieść
bez uszczerbku
dla siebie i
rodziny.

**7. PODPISY
SĘDZIÓW**

Bogusław	Andrzej	Eryk
Tocik	Kot	Gajda